

POLGAR ISTVÁN

A FELFEDEZETLEN ÉS MEGFOGALMAZATLAN

*Tisztes bacchanáliákat csapnak bennem
reggelente a tiszta gondolatok,
mint a Párizs-mélyi bordélyház iakói
szent karácsony éjszakáján
felcicomázott, jézuskás fenyő alatt,
átszellemülve az isteni misztérium varázsától
s az előttük pompázó ajándékoktól,
melyeket nem férfiaktól kaptak, hanem
kölcsonösen egymástól —
órákra templomos hangulatba átringatózva.*

*Szeretem a reggeleket s az edző mosdóvizet,
mely csiclandozva fojtogat, levegő után
kapkodtatja számat s lesöpri rólam
az álmok tapadó kullancsait.*

*Öreg vagyok, s egyben fiatal is,
lány is, meg fiú is egy személyben,
mint a pokoléletű csíra,
sírok olykor, mint az öregek,
sápadozom kamaszlányok módjára,
mert a gondolatok formálnak —
alakítanak egyszer ennek, másszor annak,
a gondolatok és a hullámozó hangulat.*

*Ahol a gyávák behúnyják szemüket,
ott vagyok a legotthonosabb,
a felfedezetlen és megfogalmazatlan
igazi elemem,
mint hálnak a víz, mint vakondnak a földmély,
mert ha nem így lenne,
beburkolóztatna a hideglelés,
semmit sem érne a világ nekem.*